et actio justitiae, id est honestas et virtutem petere, cum qui faciunt tunum se, ac gerunt se referunt quod ipsi petere sint qui magis eorum.

Ob. 2º Similitudines quae in eis sunt, et similitudines quae in eis sunt differunt inter se; sed non dicunt quod distinguant nisi per eas. Ergo illas habent. Respondeo negando, et probando quia est extra et per negationem et probationem esse in se ipsa, et non ut ornant (negatur) hoc est una res et alia, quae stant modo differunt ipsae dicitur ornantes inter se.

Ob. 2º Et negotia et principia neque per illum ad minus entia possunt esse quia sunt res. Respondeo esse, quia quae sic sit adeo possunt res, et possunt esse ad minus sua, mia, et diversa habere: 5º possunt esse quia sunt res.

Ob. 3º Et omnes res in eis sunt esse quae ad ordinem entia res. Respondeo negando, quia ad ens habetur et habitum non dicitur, nisi quod in omnibus habetur; sed inter entia res alia ipsa ad: sed non negotia et principia alia non habitum, nec habet; quia ad ordinem entia res non sunt dicta omnium.

Ob. 4º Et habere in eis sunt esse ad ipsas habere res. Respondeo esse quia habere in eis est unum quia ad ipsas habere res: et illum habere res in eis ad ipsas habere res.

Ob. 5º Et negatio res in eis sunt res ad negotium et principium res. Respondeo quia dicta hic, et negatio et principium sunt res: sed alii dicunt res subtilioris et subtilioris; quia non negatio res in eis dicit in negotium et principium, sunt res sunt ipsae; quia hoc semper dicunt inter esse alia. Sed hoc fundum contra rationem probatio mo, quia ad alias sit secundum dicit, nisi res dicit; sed negatio et principium illas habent; quia non possunt morari negotium res in eis, sunt alia res. Per mores, quia aliae dicit et extra

rem

xoernia, q mediat, st negao, et pvaco nil hent, qd sit extra neg:
oib roortin coi nam ipi p sovas st ferder qd nescur: g n hent
nos dvios. Quemadmodum carent [illegible] fin co n i quis ad overa:
rios, q hi n hent pprios dvios q sint extra rer enoju
coi, ipso n dnc et st ory.

Opes 6.º qf negao p se sum pta poit ee oys ad oes ne:
goes, et pvacoes p se sumpta ad oes pvacoes. R nego prim
goes, et pvacoes sumuntur pportior p suis negis; st sic negoes sumpta
in hal latitudine n st dnctes, sig hi sic st nutis a hiaco alius. g
ipso negou, et pvaco n [illegible] [illegible], ac fundnt nec q. Ul e majs
qd heant se p mem [illegible] [illegible] [illegible] pvaco inho st
negao, et sic de caeteris.

Opes 7.º qf negoi [illegible] poit ee oppes unsi:
ma ro nescur sibi [illegible]. R [illegible] [illegible] negao sit
pvaco, ut inho, ad hoc, et illud inho. Quae opposa ut inho ad hoc
et illud inho, quae [illegible], ut n sovas ad hoc, et illud n sovas.
sta on oppes cis st dispara n n hent i se q, qd in recta se:
rie [illegible] [illegible] p illud [illegible] g n sovas ro inhois
et inho ro n aliq. at fund hac [illegible] fundant in par
tipoe, [illegible] n sovas i inho, inho, i nat; sed [illegible] st sabe
sig p sato i non sovas; et tr pt [illegible] inhomo, dnt lco in:
thol et n pt [illegible] nat. g [illegible] e qd i [illegible] in recta
serie [illegible], sig n pt dari [illegible] [illegible].

Inst. 1.º Inter oppes disparatas nulla [illegible] i aliq;
st inho [illegible] n sova, ut n bruj inho i nsovas, ut [illegible] i inho
e insovas; ego n [illegible] esse disparata. R dist 0 [illegible]; in:
ter oppes disparatas [illegible] n [illegible] [illegible] [illegible], et [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] in quibus, nego
[illegible] (inho e insovas) facit hunc sensum [illegible] in quo
e inho

c nhe, c nsoue

Sed 2. Singula enim adeunt aliqd q̃ non sunt
fat; sed ipsa non loq̃ q̃ adeuntur suam substantiam; sed
nhō q̃ ē, qd c in lapide, c n hō qd c in celo nec adeunt ipsam
nhō in ei; igit nec simpliciter negant qm illud. Sunt nhō intellīgit
ipsi haiis nhō lapidis, c huius nhō celi. R negando maior, adeunt
n ipsi diuisi uniuersaliter, ad q̃ bene dicit ha, c illud nhō single, nec
simpliciter negant, qm nhō in ei, sed negant ei sic nhō, non nhō in
in ei negat, c expellit hoc in ei signato, hoc ei, c illud nhō
single negat, c expellit hoc in ei exercito; quemadmodum ha
c illa albedo significat, c albedo in ei expellunt eam nigredinem
q̃ mihi ostendit; sed hoc in illa albedo n in ei illam expellit
in ei signato, ha ei, c illa albedo in ei signato hoc nihil in-
duant.

ART. 9

Quomodo entia contingunt genera, c species
ei poni.

Sed n ponit de entibus dualibus species, ut hō lēo et nō mō-
phedis ut ēq̃ rāio et hanc ei secundum diuersa puncta, in qr seni
gra, c species ponunt. Sed ium q̃ quidā qd de modis, c entibus
inopledis, c cā q̃.

Sed 1° q̃ in rebus unis, ei poni ei gra, et species.
Qd ostendo q̃ 2° maniem entiter hemo hi mi, qr unia hōis, sed
hanc poni ei gra, et species ut uid. ad. Joy. c a dicis n dat alia ra-
tionem: q̃ hi mi ponent ei gra, et species. Sed nō substia, unio, cin
c spe et cetera si ab ista origine sumant hoc gra, et species sortiunt.

Sed Sed uia uocantes n ponunt ei gra, et species. sed substia,
c cetera sequuntur diuisi sicut hō species nam: q̃ n ponunt
ei gra, et species. R ong maior. q̃ substia c cetera n sequuntur
diuisi

Dicit, quod non; illa enim abstrahuntur et abstrahentur. Et dicto quod fit ab abstrahantur, adhuc poterunt esse quia et species. Et ad rationem divisionis quantitatis, quod non possunt esse abstracta quia quantitates, abstractio enim est hic dicit esse abstracta, et illa abstracta, abstracta et sic in infinitum: quod est inconveniens, et apparet in substantia et entia.

Quaere 2° Quid species, materia, subiecta et fia sint quia species? Respondet. Inde materia prima erit quod non celestes et sublunares, et fiant variae species rerum. Quia in hoc nulla apparet repugnantia; et 2°

Obiic. Sed quoddam totum, sed materia est pars sed componunt materiam rerum. Quia non possunt esse species. Respondeo minorem: sint fit species totius quod componunt quod minorem esse rerum inferiorum, nego. Inde materia prima est species totius species sint fit, attamen si intuemur quod esset ad hanc et illam non quod esset ad hanc et illam dicit sint quoddam totum et quod sint generalem species; quod 2° species complere possunt et sub inferioribus.

Quaere 3° Quid species quasi entia, nempe indivisibilia quantitatis, dicit esse quia species? Respondet. Punctum igitur sit esse species huius et illius puncti quod sit in linea; instans species huius et illius instantis quod sit in tempore; mutatum esse species huius et illius mutati esse quod sit in motu. Quia in hoc nulla apparet repugnantia. Inde in objiciendo quod aperit quantitatem et species quantitatem secundum substantiam et non indivisibile in toto erit quod ad hoc sit indivisibile subiecta, subiecta ad punctum instans et mutatum esse in spatia et opinio, et indivisibile esse. Ubi ergo quia complementa maiori ex pte sequuntur ea quae sunt. Inde non hic indivisibile sint complementa quantitatis, punctum subiecta quantitatis permanentis, instans et mutatum esse quantitatis successive, sicut quantitatis meniant unione et indivisibilia, sed non ex ipso meniam nec obstat

Nec obstat quod hæc indivisibilia se reperiantur immediate in quantitate continua, simplex; sufficit enim quod reperiantur in eius specie, nempe in linea corporea et motu, in quibus dari aliquid, nisi et dabitur in ipsis indivisibilibus.

Quarto Dubitabit aliquis, nempe Caput secundum, quæ corpus integrum, cum et species Rationis, Dubitabit, humanæ et certa proprietas habitus certa figura sit compositum ex actu et potentia, in quo humanæ collum figura potentia sit in toto, et in potentia habitudinem quæ species quæ hæc dicit abstrahi contrahi immediate et recipi species quæ humanæ sit in toto abstrahantur et particularia, id componunt.

AD CAPUT DE SPE

Quæstio 1a

Examinatur de hoc species

Versus primus

Examinatur dictio species subjectabilis.

Notabis speciem hic informam, hic habitualem, cum ter sideratis. 1° prout ordinatur ad sua inferiora, et illis prout, et prout predicatur species. 2° prout assistit, et sic subjicitur, et prout predicatur species subjectabilis. Et hæc 2° modis, et 1° in consequenti ad agendum et.

Species igitur subjectabilis est, sicut subjectum cui sed degno prius, quæ dictio dicit aliquid duplex, in unam sit aptari hæc modus et unum id nomen, id est dictum, id quod, quia et id est proximum. Quatenus habet partes: 1° unum id nomen et verbum, omnis id quod, id illigit partes: et illi quæ sonant id dicta. Nota id 2° sit aptum subjectum, hæc ut dicunt, id quæ causa, id prout id subjecitur, sit prius: 3° in quantum id recipiunt partes 3. et 4. et 5. species quæ subjecitur in quantum species. Et 1° precisione excludunt individua, quæ dicit et subjicant quia id est species remote species 2° dicit hæc abstracta id cui remote subjicitur ad species species subjicitur, tempore id habet abstracta id cui precisione et immediate subjicitur.

Quæres Dubitabit hæc dictio sit specialis? Sadem respondet

Et

De gri fuit. Inde sumatur ratio pro relatos spei subiectibus, ut e spe habitus tradit, quantum rebus nempe habitudinem; sic in esse habitus hoc modo. Species e parte proxime respondent §1. Sumatur pro aspectu spei subiectibus ut habitus gri in eundo, et in grando et necessitas. P.1 e specialiter et absolute ac habitus gri in eundo; quia ratio propriorum quales est subiectibus in grando respu habitus in eundo. P.2 et diversa habitudine habitus, quia fide in recto non obstante esse habitus nisi per subiectum proximum et immediatum quale non est pars respu spei habitus; si enim subiectum gri fuerit aliquid proximum; sic autem esset si hoc modo species e via specifica esset ut proxime subiectum gri in eundo et in grando; ut iam manet explicatum in quicc. 1. a gri.

Obies 1. Ratio dei tradi per a virtutem notius gri fit ratio; sed ratio spei tradi per gri, quia est ignotius gri; spes sequitur magis a bono remotum ab indaq; non est bene. R. distinguendo maiorem. Ratio dei tradi per a virtutem notius gri fit ratio; si procedat a virtutem ratio gri maior; si probetur per a virtutem ratio, nego. Sed ut non dicit per gri, tanquam per a virtutem intrinsecum; sed extrinsecum; non enim relatum est pars alterius. Vel potest dici et ie necessarium ut quilibet pars detrinsecus notior sit pari et ut id totum integra ratio: at ut via spei melius noscitur per hanc integram ratio gri per hoc nomen spei.

Obies 2. Quarta ratio idem so causa cui partes deficiens, sit poni ratio cuius partis: sed amor so agis cui ratio eum; bene ratio spei facit hunc ensum. Obies et id quod subiectum est hoc quo collocatur spes hoc autem videtur habere, quia tamen spes definitur per ipsam. R. illud habere illa indum et quod pars ratio fuerit inter ratio quod est hic non dat; sequitur quinto ut relatum quod est extrinsecum alteri relato ut dixi supra.

Obies 3. Contra ultimam partem rationis. Spes ad inducum et hi subiectum proximum gri; quia ad indueudum subiectum gri remotum

R. hoc

Ad hoc ait species componit ex dicta indivisibile artificiale concretum. Semper id oppositum, quod alterum: nam ex genere, et dicta indivisibile commediatur species quam quae.

Obiet ultimo. Species est intrinseca formalis subsistens; quod ordinem ad sua inferiora, et non ad quod detur definit. Respondeo antecedens, quod species non est subsistens, nisi extrinseca et longe ab illis quae subsistentibus genere sed quae praeter sub aspectu sive relatione ad sua inferiora, et quae in sequenti articulo agemus.

Articulus 4

Examinatur definitio speciei specialissimae.

Quaeres quomodo definitur species specialissima? Respondeo definitur: id est quae sub solo numero divisibilis in quotcumque est completa. Quod partam id est indivisibilis genere vitae, et omnis ita genere relinquat partes omnes de divisione. Immediate quod partam id solo numero divisibilis excludit id est immediate quae species divisibilis: partes in quotcumque est reliquit dividere. Reprehendit, et differens, quae priores in quatuor definitione et descriptione, sit tamen specialissima definitio accommodetur. Nec pro relatione sit erit specialissima, species autem respicere ea quae solo numero differunt: pro substantia id ad cendum et ad prandium, sit species ita ipsa, ut sit in pluribus et ut praeter plures solo numero entibus est.

Obiet 1. Si dicta anima rationalis informent magis species dicitur, caelestem, subiect et rationalem, quam duo in dicta species dicta, et nihil adhuc est species illorum. Quod species nisi solum genere et solo numero differentibus. Respondeo data intrinsecus supposita (quae admitti possunt ratione utrum videndum) hominem tum esse speciem infimam, et subalternam, et ideo et illis duobus indutis, est species dicentibus genere.

Obiet 2. Species ideo est gradibus quia specialissimae, sed hic, et species

Spes quia habitus, quod debet habere spem, quia habitus habitus qui.
Respondeo ait, nam spes et caritas conjunguntur in spe et caritate quia habitus
habitus perficiunt et suis indulgent habitibus ad quos; habitus enim dan-
tur spes, quod hanc dominam non habent: ut videtur in anima ra-
tionali, quae cum sit spes infima respectu animarum rationalium
nullum habet quem habitum; et idem dicendum est de nia in spe
quae facit manere celestem et subiunaretur eius dominae spei.

Ob. 3. Spes bene servatur in uno indulgo, ut non bene
conservatur in una spe, ut est inter Phos. quod fuit quaerendum spes
spes attamen spes non requiritur pro indulgo. Advertere prius tamen quid
spem triplex videtur, scilicet 1 quo ad perfectionem primariam, idest
quoad essentiam: 2 quo ad perfectionem secundariam, idest quo ad pro
prietates: 3 quo ad habitum. 1 modo tam quam in una spe, quam spes in uno indu
lgo servantur; ubi enim habet unumquodque rerum totam suam essentiam. 2
modo spes servatur in uno indulgo, sed non est quod ibi habet omnes suas proprietates, nam ex
diversis indulgentiis cum sint in secundos multae provenit proprietates quae
non bene servantur in una spe quod ad 3 in hoc non habet rationem de communi
nec humanitate equi quae non proprietates et perfectiones secundarias ad Dos.
et hoc 2 modo intelligendum et illudendum phorum quod in digito assert 3 mo-
rempe quoad habitum nec quam in una spe nec spes in uno indulgo servantur
quia habitus essentialiter dicit pha et nostra doctrina procedit in hoc 3 modo.

Quaestio 2a
De Corpore quis
Artemisius
Pro Rebus quis ad spem et indulgium.

Notabis, reddem ie respectum rerum ad aliquid unde semper exercet
inter duo, quorum altera non rempe id quod habet et idem dicitur reduum
abierat.

Et terminus, nempe id quod terminat talem relationem, dicitur terminus; et ipse terminus et respicit suum relativum, quam relationem dicitur terminus correlativus. Exempli gratia sit quilibet pater, quilibet relationem ad filium, et illum relativum, filius autem qui terminat talem relationem dicitur terminus; et ipse respicit patrem, quem habet relationem, dicitur correlativum patris, ipse.

Sed arguis 2° correlativum est id proximum et remotum: proximum immediate respicit suum relativum, remotum autem mediate. Nemo dixit 2° illum respicit, quia enim immediate respicit proximum, illum ei mediare, id est, mediante eo, respicit remotum. Sed ista correlativum adequate terminat rationem sui relativi, dicitur correlativum adequatum, et id tantum terminat inadequate, dicitur correlativum inadequatum. Hæc notanda.

Quæres 1° Species proximum quis correlativum? Resp. Quod illud est proximum correlativum, inter quod et relativum nihil mediat; sed interpeim quod correlativum, et inter quod et relativum, nihil mediat. 2° Species est proximum quis correlativum.

Ob. 1° Species et individua sunt in subsistentia et quia in quid convenient, sed illud in quo aliqua duo conveniunt est prius illis; ergo naturaliter species prior est individuo: et proinde medabit inter ipsam speciem et individuum aliquando maior. Species et individua convenient in subsistentia, ergo analogice sunt maior; ancilore nego. Et ratio 2° species et individua participant quid, ergo species est prius et propterea et proinde analogice. Quia analogia non proceedit perfecte et sui analogata non sunt prius, imo sunt ipsa analogata magis et minus abstracte concepta.

Instabis Ob. Prius dicitur et hoc pro et species et individuum; ergo non est subjicitur de prius, ratio et species pro et individuum.

ad hue erit amorem. Et ergo minorem; et in i amorem in se
velo minorem; i amorem quod dicit de hoc, nero. Et ideo ego
et quia fit in i amorem i i, quia prius prius de hoc, ergo prius
de Joane. 2° quia in multiplicatur in hoc, et in Joane.

Sed ergo. Quia fides subjectibile in quod incompletum
est in se amorem, et in spei, et indulgentiis fit aliquam. Et
nego illam. Et ideo, quia tunc praetur in in se amorem, quando
habet deinde prius de uno quod et alio in illis in in multiplicatur
et unde dicit de uno et multiplicate ipso dicit de alio, sic se habet
in hoc et potest; in ius quod multiplicatione venit utrique
ut se habet subjectibile in spei, et indulgentiis. Et intuetur illi subjectum
remote, spes ro proxime, in quo dicit maximum indi-
gitas in qua subjectibilis.

Ad 2° Spes, et indulgentiae sumunt amorem, et in subjectibili
ratione sumpto. Ad ea quod sumunt amorem in quo remoto, su-
munt et amorem in qua alio; quia spes, et indulgentiae sumunt amorem
proxime in subjectibili in qua incompletum. Et nego maior: et
patet id quod assumit ad probandum minorem: nam nec participantur
amorem in subjectibili ratione sumpta, quia semper habet rationem
prius et posterius. nec ea quod sumunt amorem ab quo remoto dicunt
et amorem in genere proximo, ut patet in Scito Gaio
et Pp quod; quia sumunt amorem in genere remoto quadratum
nitur in quo proximo scito.

Ad 3° Ens in ioi est quod aliquam, et nomen terminat
nat rem metho, prius ipsum ipsum entis sumit: quia subjectibile
in quo incompletum fit aliquam, potest in trace spes, et indulgentiae
Ribata maiore, et minore nego illam; et ideo, quia metho
cum fit transcendens potest ad ens in ut in se est et ma-
ter; id praeter fuit aliquid rei; quod et ipse rei modi sit
aliqua

dicitur, bene poterit tota res tam intentaliter; etsi
verbum quis, si velit, partis fieri ad totum per se ipsum
sine ullo nullo verbo facti; quod si verbum sit dicitur, quo
poterit res esse rem quidem.

Quis 2° et ipse sit adeptum quis correlativum? R
nego. Pri g° n. est ipse ó rq, nam et indicat totum quis.
2° ipse n. è adeptum correlativum; et ipsum, g° g. n. est è in ipse, ó
et in indico; 3° ad unum rq. referri, et unum è correlativum.

Ob. Porphyrius affirmat g. ipsum: g° indicat hunc
totum è eius correlativum. R neg. ipsum, idem fecit Porphyrius n.
g° ipse sit adeptum, sed g° è proprium quis correlativum, et ad
ipsum quis sine referri. hoc tr. n. stetit, quoniam indicat et
sit quis correlativum, et totum.

ARTVS 2us

De verbo indui ad genus.

Q. Ad ut ipse certum manet modum et referri ad quis
sicut è ipsum sit correlativum. Quatr. 1° Q. Referat p. cum ve-
bum, ij referri ad ipsum? R referri p. dicit et ut dicit
pri. 1° g° verbum indui ad ipsum fundatur in principio
prima non quia; verbum ab eius indui ad ipsum fundatur in
principio ipsum non quia: sed hoc tantum si ipse dicitur g°
verbum ipsum p. tantum cum et ipse dicitur. 2° g° proprium ipsum
est, ó omnem rem indui aliquem ipsum: g° et referri p. verbum
subiectum ipsum comprehendit omnem rem illud indicat.

Ob. 1° Et indicatur respicit ipsum p. verbum et ipsum
p. accidens in respicit genus: g° et nulla verba ad illud referri, et
ipsum cum verbum, p. referri ad ipsum. Ubi pri. g° ipsum verbum
indui, g. in genus, et alia verba dicitur. R negando ante
cum

cum enim indiuo p se, et ni p accens participent q, p se et, in ordine ad illud referant, nam relatio in participe fundatur. Sic constat, qd Deus abrgd indiuum ni participans q; nam et datur indiuum (nempe Deus, et unusquisq; Obiectorum in ordine D. Th.) qd ni participat spem et ni hoc in tollit quominus multa, quos spem habent, ad illam p se referant.

Ob. 2. Indiuum una, eademq participe participat spem, et sit q in ea inclusum, q una, eademq relatio respicit utrumq. R. ani d. ut participe matri, in 1o et hab; hoc enim participatio qua ter sumpta respicit filius et imperfecta, respicit spei et completa: attamen participatio matri ni facit qd relatio sit eadem; alioqui indiuum eadem relatione, qua respicit spem, respiciret et charitatem, gratiam, et spiritum, q hoc ita participat mater inclusa in spe: qd tale absurdum.

Ob. 3. Cui eadem relatio respicit 1o spem, et deinde indiuum, q et indiuum eadem relatione respicit 1o spem, et deinde q. R. negando xiam: diuisa ratio est, q q imperfecte descendit ad utrumq; indiuum 2o completa respicit spem, et imperfecte q; qd quidem diuisum requirit rationem.

Instabis. Relata mutua eadem mo se habent, sed q eadem relatione proxime respicit spem, et remote indiuum, q et indiuum qd est relatum mutuum, p eandem relationem proxime respicit spem, et remote q. R. maior solum esse veram de relatis mutuis proximis quando est ipsa respectus; in 2o de relatis mutuis remotis, quales est indiuum respectu eiusdem generis.

Infers. Indiuum est correlatum remotum q; referetur mediante alio. Sed nihil mediat inter q, et indiuum, nisi tantum spes; q mediante illa referetur. R negando relationem: nemo enim dicit indiuum correlatum remotum, eo qd referatur ad q mediante alio.

Sed

sed q. Filius relatio immediate attingat, supponit tt. speciem (quae est magis proxima) ad ipsum q. jam relatam. Unde hoc dicitur remotius idem et ab q. posterius.

Ex dictis Filius relationem id eandem quae participatio et eadem, et eodem modo. Unde species eadem relationem refertur ad quae proximum, et ad remotum: et idem dicendum de indivisibilibus q. unam enim et eandem relationem respicit ei, quibus genitus, et q. aliam ei dicit, q. scilicet in corporibus gradibus datur eadem participatio et eodem modo: nempe in gradibus quibus participatio in quantitate incompleta, in dicitur et participatio in quanto esse aliter.

Quaeres 2° Unde relatio quae indivisum refertur ad quibus sit esse aliter diversa a relatione, q. quae species refertur ad ipsum q.? Respondeo. 1° relatio indivisibilis esse aliter supponit relationem speciei terminatam ad ipsum q.; sed ea quae habent conditiones esse aliter diversae, habent et species diversas. 2° etc.

Obiet 1°. Pater supponit a filio, et 2um quibus cadem supponit 1um; et ita pater et filius 1um et 2um quibus cadem sit eadem esset: et species q. Filiae relationis indivisibilis supponat relationem speciei, et erunt esse aliter diversae. R. distinguendo maior: Pater supponit a filio et 2um quibus cadem supponit 1um necessitate physica, relatio maior; necessitate logica, nego. Sortis enim qui a filius posterior q. deci a Deo sine q. Deo, qui est eius pater, et idem dicendum de 2° per cadem responsio: indivisum 2° obiectum supponit jam speciem creatam ad q. ut aliter fieri id posset.

Ob 2. Species et indivisum habent idem funtum, nempe participationem incompletam, q. eandem habent relationem. R. distinguendo ains: habent idem funtum mater sumptum, relatio dicitur sumptum, nego: ad probatio dicendum q. Filius participatio utrique sit incompleta, et proinde mater eadem, pater tamen et

diversa

BIBLIOTECA NACIONAL DE PORTUGAL

Dicto; quatenus subiecti participat & proprie induum vero remote: qd sufficit ad multiplicanda verbo rei.

Instabis. Dicere ex dicta, & eandem rebus inferunt ad rei filiationem; et tri[illegible] referuntur proxime, deinde remote. Quare [illegible] quaeduum id remote, ut eo vitetur eadem. Negando ratiam: dicta ratio est, quod participatio [illegible] quae est funcum verbum intrinsece ac per se et in specie et quod intrinsece ac per se et in indue. Unde nil mirum, si ipsa verbo sint specie dicta: attamen funcum verbis tam in nuce, quam in seipso et ea impositio, quae intrinsece ac per se affert nomen; extrinsece ac plenum per quam eadem extensionem affert dictionem. Unde cum impositio, quae est funcum verbis dignum ex insitis, & impertit eadem nil mirum si eadem dicit verba.

CAPUT 3.

De Tria, et partibus indui.

ARTICULUS 1.

De Tria accessiones, et affectiones indui.

Notabis induium tripliciter sumi posse: 1. prout est ea pars subiecti, et ut sic dicit id quod verbum, sive aptitudinem ut verbum significat connotando parte, qd subiecti: Unde si ipse, cui subiecti fuerit spiritum, dicitur parte spei; si fuerit gracum, dicitur parte gratiae. 2. sumitur induum prout dicit ordinem diuinum in [illegible], et ut sic dicit ad 3. tertium induum id, qd est induitum in se, et dicitur de quo in alio ultima divisione 1: hac ratio procedit, nd est ratio, quod facit induum inseparabile ab eo dicto induanti, quae est praeter ratione indiuisibili in [illegible] cuius est, ac inde oriunt indiuisibiliter, non potest dici, gra. adiuvanti.

Dicitur dicit id induum a Patre, nempe id cuius est proprietas alteri incommunicabilis non potest: hac ratio est patet, nu-

BIBLIOTECA NACIONAL DE MADRID

uenit ad indui ad pnia. et procedit in p̃ ordinem de sup̃ri
ore, alterum ordinem, quae collectim sumptae uni ad uenire praeuia
ie cum oij his carmina ad antecedent

Fria, Figo, Gris, Darii, Celarent, Cesare, Camestres, Festino, Baroco, Darapti, Felapton, Disamis, Datisi, Bocardo, Ferison.

Quamuis enim unum prout facit ad praedicandum reducere, sibi affinem, ut sit in dno. Ex illo poterit commodiore rem singulariter et prout sic affirmat. Peratum et faciens commutantem tantum. Et Fria, quia affirmat o et in uno. Et I. Ergo affirmat e et particularem uno. Dubium in ultimis poterit unum indicare affirmatum, ut sit, et sequentes, ut praecedit uno. Et quatuor modis ordinari potest: 1º in qd complectere, ut Barbare Celarent: 2º in quade essentiae, ut Cesare Camestres: 3º in quade necessario, ut Darii Ferio: 4º in quade congere, ut Bocardo Ferison hoc ordinem.

Quinque modi ordinandi quatuor speciei indui sunt pro reducendo ad esse ordinem. Illa autem quae Darii et Ferio habet affinitatem, ut sit in de ipso ordine, et in ordine fundatur reducendo quia Darii et ipsum reducit et hoc id diuersi ad Barbare, et ab his modis ad speciei sui ipsorum. 2º ab his reducitur potest abstrahi una ratio in uno in qd complectere ordine. 1º speciei indui. Ideo abstrahi potest ab reducibus quae fundantur in affinitatibus quae habet hoc ad illud reducere. hoc ad illud relatum, hoc ad illud ordinem ut sint in Barbare et Bocardo, sicut dabitur et 2º, 3º, 4º speciei indui.

Colligere 2º dari a tribus quatuor speciei indui ad primum ordinem quae eodem modo abstrahi possit, ac speciei adesse in uno ut modi dicimus et sic fient octo speciei indui: quatuor ad esse in uno et quatuor ad fieri de uno

Colligere

Cetera 3° his ero speciebus rerum quae rarius nempe ad sensum
deveniunt, et quae ad praesens et dum convenio in unitas aliquas et so rebus;
quae sub, pus, et parte unitas ad eundem in uno et quae quae
et possibile ad potentiam 3 uno: dari parte, et partis bene unitas quae
quae res in qua essentiae, in ipso natura et in qua quae. Quod si hae
deveniri possunt dari in unitas unitas rebus, quae omnia
ad se spectant, quae quae quae rebus unitas nempe quae in
rui ori, ut sit in uno, et adeo quae unitas plurium illi con
venientes. Est et mio, quae unitas pluribus ad unum, et adeo quae
unitas subsistentia illi contentes. Quae in his rebus in
cui qua 2° inter, quando praestant sit universalis de quibus de quo
to, nunc in nostra opinio illis, quae separando unum ad illis
plura partium rationis, quando non possunt dispar ex ma
ri, rebus sit, et unitas, quae bruno abstractae operis illis
dari possunt ad illas et hoc est. Et diligendo et Et
petatur sit spiritus, ut forces et hoc sapientiam.

Quae ad his quae species unitas ad quae
in ero prius abstrahi vel ad quae ad illas; et ad quae
o quae species unitas partis illis contentis. Et ad alia et
quae species unitas ad praesens et uno; et et quae his contenti
bus, nempe unitas ut subsistere uni. Et eorum mio praesent
et illis ac et rebus ovium quae 7° ut revera 2° se ratione ipsa
rione, tam et ut ordinis, quam et ut rebus.

ARTUS 2us

Sed quando abstrahi aliquid non positum alterum.

1um aquilum. Et habere et unitas non dari sed non et
fio: et mente illud efficimus. Et habere sed nulla res aliquid
quinque

d induo mater sumpto, nos nio d illo agimus, frater pro appe-
tione est, d rebus. 8a pars ie, gdo coe.

2um Hoc no agit d induere d in pe dicti in pes:
8o fra i dfo eium esse, ostendit ec ad, qd dicti in pe. Por dos fmi-
nor: pe dicti in pes cuius cis induat, negotiori: in pes dei sec.
is induat, qs cedo: uum dfo indui illegitimo i, nos pois d di in
ouum in pes cuius cis induat, nemo aut dicto agnat in pe-
ribus distulam id cuius cis induat, est anter ipm distundere.

3um Por illam dfoim probam: cum ex ppetes
alteri nice ri pouant, d illegitimi pecies in spe, d in indui, ri
8o indui hant pecies sue spei; r 2a, qd tamen satis fecit dicere, cu-
ius nata pecies alteri ineste pt; cum nullum aliud in cuius
indui poit inee 8o mate addit ei pta. Pro in dfoe ri illegi
ppnet rigorosio, nec in spe nec in indui, d in obam alia, no
est intra, sd est extra. Moin, Patria etc. 17 nd qd hac exclo alte-
ri et sunie pecant. Ideo dicit in dfoe cis pis, et dicitur pumpt nulli
alteri ouiel poe.

4um Induum d nullo prat 8o mentem Christi: 8o
sed dicit prat d ann. Pro dicit in: induum d nullo prat, ut qd coe et qu
infra sed d ann; ut qd singule d indentie, nego.

5um Id induum pt prati et pbuty: 8o ri bene dicit prati
uno. Ety pt cupiti, nam ea prati d ec 2a ia. Nos prati et pbuty ita sufficit
ea contenciti: albedo prati d rebus et spiritu, si in illis ponat David, et
in unum qd hos i tenu induum: 8o ii induum pt prati et pbuty. Pro nos
ais, 2o ad qd hoc dicit ea ratio, ei pbia prati adiectiue, ri tue substantie, ei prati hos pe-
ruie, pt gonia ei nisi admi. pbia 8a, ita et ei qd repugnat indui, nica adiectiue.

6um Si ea prato, sed ex pt his ho, i ein qd corpe: 8o
bunt gnes spes indui ety pn, 8a tie ho est ocio de fedi nam
non eis stipam: 8o est pcie incumpetero. Pro negando
ais

stat, et id posset negari et ait, quia illa præda est completa: dicit enim et prædicta non sunt et supponitur, id est dato, quod illud non deciat dominio ante, negando a contra, profecto non quod deciat et prædicta totam naturam impleat Socrates, quemadmodum ad prædicatum in quo impleat, sed deciat totam naturam esse, et in deinde supponitur, forma indeterminate

1.um Si quod deciat Socrates in horto, tota illa præda est in quo impleat, quia solum habetur esse aut species indui. Sed neque ait, nisi fuerit hortus, id est, aliquid Socrates præda in completo, id est non habet ab Socrates, Socrates: si non id est, aliquid esse species inde ea non facit, et dicit indutam in esse species accidens: quod non profert ad inducendum nostram indui species, cum non ea prædicatio simpliciter in unum, id est pro in præda multorum unum natura species per accidens simpliciter in multorum est.

2.um Hæc præda Socrates in horto supponitur in quod dicit in impleat: quia non negatur, quod est aut 3.um species indui. Sed neque dicit, nisi fuerit supponitur, sumatur quod et prædicatum dicit non et substantiam sunt est, aliquid Socrates et talis habuerit Socrates in Socrates, quia præda in species et pertinet ad 1.um species indui. Si non horto supponitur, sumatur quod dicit et prædicatum substantiam Socrates et connotat accidens natura, sunt præter in quod id in quo, et non accommodatur per minus ad incidentia, sive pertinet ipsum non, sive et Socrates, et hæc in distinctione quod non prædicatum naturam, ut posset esse species, quia prædicatum ad quod pertinet et 3.um species indui, id est non prædicatum esse, quia non prædicatum esse non, quia non est species, ut non fecit species ad quod pertinet ad 3.um species cuius indui

AD CAP.
DE DRIA
QUÆSTIONE